

MANUEL CURROS ENRÍQUEZ

A hideg templom

(Igrexa Fria)

A lankás dombok fölött
a hegy kellős közepén
még most is ott magaslik
püffedt, dagadt, fekete,
mint egy óriási, döglött víziló
már kukacos teteme,
sötétség, gaz mindenütt körülötte,
ez az ódon klastrom ferde torzója.

A vaskos tornyok
vascövek gyanánt
tűnődni tűnnek,
hogyan fut az idő,
csak állnak moccanatlan, nem haladva
mint egy félkarú
Titán ujjai, aki még nem érti,
miért nem sújt le az Isten haragja.

A harangokról
fodrokban omlik
a búsán ringó,
tömzsi láncoktél.
Napnyugtakor, ha a kopár bérceken
megtörpan a szél,
egy bűvös kígyó, mintegy mementóként
őrzi, zihálva szövi át a teret.

Lúdbőrözések
szegény utazók
vérétől foltos
késsel a kézben,
volt olyan idő, amikor itt remélt
biztos oltalmat
az útonálló, aki eretneket
égetett Prágában, itt otthonra lelt.

Csuhás volt, mint ők,
mégis vádlott lett,
majd egy nap alatt
szent lett a rabból,
és a nyelve, melyet ki kellett volna
inkább metszeni,
az ő kispapi nyelve kiátkozta
a híres Kolumbuszt és Galileit,

Megrontott szüzek,
kifosztott senkik
támaszt és gyógyírt
remélnek közben;
de az igazság biztosan rossz gazda,
véres társtettes,
Jusztícia tehetetlenül nézi,
haragjában a fogát csikorgatja.

Magányos éjszakákon
csak sétálgatok folyton,
időnként elvetődöm
a kolostor tájára;
olykor fintort látok a sápadt holdon,
ahogy verődik a fény,
fekete látomás a romok között,
mily idők, mondja, milyen idők, mondom.